

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 95 0 К 009072 12 Квлз
Бања Лука, 23.10.2012. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, Горане Микеш, Драгомира Миљевића, Слободана Милашиновића и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против осуђеног Ј. М., због кривичног дјела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 387. став 3. у вези са ставом 2. и 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости, који је поднио бранилац осуђеног, адвокат Р. Р. из Т., против правоснажне пресуде Основног суда у Требињу број 95 0 К 009072 11 К од 21.02.2012. године, у сједници вијећа одржаној 23.10.2012. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се захтјев за заштиту законитости, као неоснован.

Образложење

Пресудом Основног суда у Требињу 95 0 К 009072 11 К од 21.02.2012. године, која је потврђена пресудом Окружног суда у Требињу 95 0 К 009072 11 Кж од 22.5.2012. године, оглашен је кривим оптужени Ј. М., због кривичног дјела спречавање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 387. став 3. у вези са ставом 2. и 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), и осуђен на казну затвора у трајању од 40 (четрдесет) дана. Обавезан је да плати половину трошкова кривичног поступка у износу од 75,00 КМ, паушала у износу од 150,00 КМ, и половину трошкова његовог браниоца, који ће бити одређени посебним рјешењем.

Против те пресуде, бранилац осуђеног, адвокат Р. Р. из Т., поднио је захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев), због повреде Кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 53. од 11. јуна 2012. године, у даљем тексту: ЗКП РС), са приједлогом да се преиначи другостепена пресуда и осуђени ослободи од оптужбе.

У смислу члана 353. став 1. ЗКП РС, достављен је републичком тужиоцу Захтјев са списима предмета, па је у поднеску, под бројем Т 16 0 КТЗ 000 458 12 од 18.10.2012. године, предложено да се Захтјев одбије.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се, у смислу одредбе члана 354. став 1. ЗКП РС, ограничио само на испитивање оних повреда закона на које се позвао подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Захтјев није основан.

У смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, Захтјев се може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, која се манифестује у повреди права на одбрану, а уз ограничења прописана у ставу 2. и 3. истог законског прописа.

У образложењу Захтјева се наводи да је, у конкретном случају, повријеђен Кривични закон, јер дјело, за које је оптужени оглашен кривим наведеним пресудама, није кривично дјело, те да је у погледу кривичног дјела које је предмет оптужбе, примјењен закон који се не може примјенити. Надаље, указује се на повреду права на одбрану, са тврдњом да је суд одбио доказни приједлог одбране за саслушање свједока С. М., и тиме нарушио принцип једнакости у поступку. Указује се и на погрешно утврђено чињенично стање, које је по тврдњама изнесеном у Захтјеву, резултат погрешне оцјене изведених доказа.

Изнесени аргументи из Захтјева, којима се указује на повреду Кривичног закона, нису основани, јер из наведених правоснажних пресуда, јасно произилази да је, у складу са чланом 4. КЗ РС, примјењен Кривични закон који је важио у вријеме извршења кривичног дјела, а не онај који је касније измјењени („Службени гласник Републике Српске“, број 73/10) и који је строжији, обзиром на прописану казну затвора за конкретно дјело.

Нису основани ни аргументи из Захтјева и тврдња, да је новелирана одредба става 3. члана 387. КЗ РС, декриминисала кривично дјело за које је оптужени оглашен кривим и осуђен наведеном правоснажном пресудом, јер је том одредбом диспозиција предметног кривичног дјела, допуњена само у погледу институционалне припадности службених лица који врше послове безбједности, ријечима „Републике Српске“, које дефинисање пасивног субјекта није утицало на измјену битних обиљежа бића предметног кривичног дјела, на начин како се то тврди у Захтјеву.

Надаље, на самој чињеници да је одбијен доказни приједлог одбране (за салушање свједока С. М.), не може се, као основана, заснивати тврдња подносиоца Захтјева о повреди права на одбрану и повреди приципа једнакости странака у поступку, јер овлаштење суда да одбије извођење предложених доказа, произилази из одредбе члана 278. став 2. ЗКП РС, уз обавезу образложења разлога за такву одлуку, што је, у складу са одредбом члана 304.

став 7. истог Закона, и садржано у првостепеној пресуди, као и другостепеној у оцјени ових жалбених приговора.

Остали аргументи из Захтјева, којима се оспорава правилност оцјене спроведених доказа и закључак у погледу начина и околности извршења дјела, и у коначном, закључак о кривици осуђеног, представљају ревизију чињеничног стања утврђеног правоснажним пресудама, по ком основу се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, овај ванреди правни лијек не може поднијети.

Из наведених разлога Захтјев осуђеног није основан, ради чега је исти ваљало одбити, на основу члана 355. ЗКП РС.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Желимир Барић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић